

C56 – BRU3

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2005-2006

10 november 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BRUSSEL EN DE VLAAMSE RAND

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Greet Van Linter tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het tekort aan Nederlandstalige huisartsen in Brussel	1
Vraag om uitleg van mevrouw Greet Van Linter tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de activiteiten van het steunpunt Taalwetwijzer	4

Voorzitter: mevrouw Gerda Van Steenberge

Vraag om uitleg van mevrouw Greet Van Linter tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het tekort aan Nederlandstalige huisartsen in Brussel

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, deze vraag onderstreept het belang van de taal voor het genezingsproces van de patiënt. Het is belangrijk voor de patiënt dat hij zich tijdens die moeilijke periode kan verwoorden in zijn eigen taal. Heel belangrijk is ook de eerstelijnsverzorging. We stellen vast dat nu ook daar het schoentje wringt, en niet alleen in de instellingen van de bicommunautaire sector. Blijkbaar is er nu ook een tekort aan Nederlandstalige huisartsen. Eind oktober was in verschillende persberichten sprake van deze problematiek.

Uit recente cijfers blijkt dat er nog 84 Nederlandstalige huisartsen in Brussel zijn gevestigd. Sinds 1993 zijn 10 artsen met een praktijk begonnen en er opnieuw mee gestopt, naast 27 andere artsen die tijdens dezelfde periode zijn gestopt. Er zijn slechts 12 nieuwe dokters in hun plaats gekomen: één zelfstandige, zeven in een groepspraktijk en vier pas afgestudeerde artsen hebben een associatie aangegaan met een collega.

In de toekomst kan dit probleem nog groter worden aangezien de gemiddelde leeftijd van de Nederlandstalige huisartsen in Brussel 50 jaar bedraagt. Als zij over 10 à 15 jaar met pensioen gaan, dreigt er een acuut tekort aan Nederlandstalige huisartsen.

Volgens Luc Dhooghe, medeoprichter van Pro Medicis en huisarts in Vorst, zijn er verschillende oorzaken waarom Nederlandstalige huisartsen zich niet langer in Brussel willen vestigen. In Vlaanderen is er een maximumaantal studenten geneeskunde toegelaten. Er is dus een numerus clausus. Daardoor zijn er plaatsen genoeg voor zowel huisartsen als specialisten in Vlaanderen. In Vlaanderen kunnen ze ook meer verdienen.

Jonge artsen die een praktijk in Brussel willen beginnen, kunnen de hoge prijzen voor kantoor en woning niet betalen. Als ze hun kantoor in Brussel en hun woning buiten de hoofdstad kiezen, dan worden ze geconfronteerd met de files. Daarnaast is er ook de onveilige reputatie van Brussel. Huisartsen worden steeds vaker het slachtoffer van overvallen in hun praktijk of op straat tijdens de wachtdienst. Brussel heeft ook een mobiliteitsprobleem. Er zijn files en parkeerproblemen. Daarbij komt dan nog dat de Nederlandstalige artsen in Brussel met zo weinig zijn dat ze dubbel zoveel of toch veel meer wachtdiensten moeten kloppen dan hun Franstalige collega's. Dat zijn allemaal factoren die de Nederlandstalige huisartsen ervan weerhouden om in Brussel een praktijk op te starten.

Mijnheer de minister, zijn er behalve de optie van Pro Medicis nog andere mogelijkheden om tot een oplossing te komen? Zo ja, welke? Welke opties neemt de Vlaamse Regering momenteel in overweging? Is er overleg met de minister van Onderwijs om studenten te stimuleren om in Brussel stage te lopen? Zo ja, zijn er resultaten van dat overleg? Welke maatregelen nam u om problemen van infrastructuur, veiligheid en huisvesting het hoofd te bieden? Ik weet dat dit niet uw bevoegdheid is, maar misschien hebt u al overleg gepleegd met de bevoegde minister. Wat was het resultaat hiervan?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mevrouw de voorzitter, collega's, mijn middelen om in te grijpen op het vlak van het gezondheidsbeleid zijn beperkt. Mevrouw Van Linter, de vragen die u stelt vallen onder verschillende beleidsdomeinen. Ik verwijs naar de verschillende ministers en collegeleden die bevoegd zijn voor Gezondheid: minister Demotte op federaal niveau, minister Vervotte op Vlaams niveau en mevrouw Grouwels binnen de VGC. Ikzelf kan enkel proberen via een impulsbeleid de nodige aanzetten te geven die dan door de genoemde ministers moeten worden opgepikt.

In mijn beleidsbrief Brussel 2006 die later in deze commissie zal worden besproken, geef ik een algemeen overzicht van mijn inspanningen op dit terrein.

Voor de beleidsdomeinen Welzijn en Gezondheid van de Vlaamse Gemeenschap is inderdaad een inhaalbeweging nodig. Ook vanuit het Vlaams Brusselfonds wordt een inspanning geleverd om deze inhaaloperatie uit te voeren, in samenspraak met de functioneel bevoegde minister en het collegelid van de VGC. Dit is tijdens de vorige commissiebijeenkomst duidelijk afgesproken.

De aandacht van het welzijns- en gezondheidsbeleid voor Brussel gaat prioritair uit naar de uitbouw van een algemeen Nederlandstalig zorgaanbod te Brussel. Daarbij wordt rekening gehouden met de vergrijzing van de bevolking. Concreet zal ik mij inzetten voor de realisatie van het virtueel Zorg.net dat de zichtbaarheid en de toegankelijkheid van het Nederlandstalig en Nederlandkundig gezondheidsaanbod in Brussel moet verhogen.

Ook Pro Medicis kan volgend jaar op mijn steun rekenen. Pro Medicis vervult op dit ogenblik twee grote opdrachten. De eerste opdracht is het aantrekken van Nederlandkundige zorgverleners naar Brussel. Dit gebeurt door de promotie voor Brusselse stageplaatsen, samenwerking met Quartier Latin, steun bij het tweetalig maken van diensten, enzovoort. Daarnaast heeft Pro Medicis de opdracht gekregen een eerstelijnsinventaris van Nederlandkundige zorgverleners op te stellen, als dienst aan de bevolking en aan de zorgverleners. Het opstellen van deze eerstelijnsinventaris past in de opbouw van een algemene databank zorgverleners die is opgenomen in de eerste fase van Zorg.net. Pro Medicis peilt bij alle respondenten naar hun interesse voor aansluiting bij Zorg.net. Binnenkort zullen de eerste resultaten daarvan beschikbaar zijn. Voor de verdere financiering van deze opdrachten van Pro Medicis zal ik overleg plegen met de VGC.

Ten slotte wil ik ook, in overleg met de VGC, dat er een gezondheidsmanager komt voor Brussel. Deze deskundige krijgt de opdracht een gecoördineerd Vlaams netwerk uit te bouwen voor de gezondheidszorg in Brussel. Hij of zij ijvert voor het onderling afstemmen van federale, Vlaamse, bicommunautaire, gemeentelijke en privé-initiatieven op het vlak van de Nederlandkundige gezondheidszorg in Brussel. De gezondheidsmanager zal hiervoor een gefaseerd masterplan gezondheidszorg opstellen. Hij of zij verricht het nodige complementaire onderzoek, is algemeen coördinator van de gezondheidsprojecten te Brussel, onderzoekt noden en hiaten, ondersteunt opstartende initiatieven en verzorgt de communicatie met de bevoegde overheden. Dat alles gebeurt in nauwe

samenwerking met de coördinator voor het lokaal sociaal beleid die binnen de Brusselse Welzijnsraad (BWR) werkzaam is, om op termijn te komen tot een geïntegreerd welzijns- en gezondheidsbeleid.

Een aantal elementen uit mijn beleidsbrief zijn voor dit concrete dossier van belang. Ten eerste wordt in de pers gesteld dat in Brussel slechts 62 Nederlandstalige huisartsen deel uitmaken van de Nederlandstalige wachtdienst, terwijl er in feite 84 Nederlandstalige huisartsen zijn, waarvan echter een deel is aangesloten bij de Franstalige wachtdienst. Wie meedraait in de Nederlandstalige wachtdienst, moet inderdaad meer presteren en wordt meer opgeroepen door het onevenwicht tussen vraag en aanbod. Daarom heb ik Pro Medicis de opdracht gegeven niet enkel een inventaris van de Nederlandstalige, maar ook van de Nederlandkundige eerstelijnszorg op te maken. Het komt er dus op aan ook de tweetalige huisartsen te detecteren, en ze zichtbaar en bereikbaar te maken voor de Vlaamse Brusselaars.

Als die databank van Nederlandkundige eerstelijnsgezondheidszorgers voltooid is, zal ik ervoor zorgen dat ze wordt geactualiseerd en op een gepaste wijze wordt bekendgemaakt. Naar aanleiding van de recente persberichten zijn er al heel wat voorstellen gedaan om dit complexe probleem aan te pakken. Er is het voorstel van de Brusselse Huisartsenkring om tweetalige Brusselse huisartsen een extra premie te geven. Daarnaast stelt dokter Luc D'Hooghe voor om het aantal artsen per regio te moduleren zodat de gevolgen van de numerus clausus worden bijgestuurd.

Verder heeft mevrouw Grouwels in de vergadering van de raad van de VGC van vrijdag 21 oktober jongstleden een hele resem voorstellen geformuleerd, waaronder incentives voor het opstarten van groepspraktijken, het aanpassen van de bestaande numerus clausus, het opzetten van peterschappen tussen oudere en jongere artsen, een ondersteuningscentrum voor startende huisartsen, enzovoort. Voor heel wat van die voorstellen is ze echter afhankelijk van de goodwill van haar federale en Vlaamse collega's. Daarom wil ik zo snel mogelijk een gezondheidsmanager aanstellen met de nodige ervaring en slagkracht die al die voorstellen wikt en weegt, de actoren op het terrein in verenigde slagorde laat optreden en de nodige contacten legt met de bevoegde beleidsniveaus.

Tot slot wil ik nog drie opmerkingen maken over een aantal punctuele vragen die u hebt gesteld. Ten eerste

worden er wel degelijk inspanningen geleverd om het mobiliteitsprobleem in Brussel voor de huisartsen te verzachten. Zo was er onlangs het initiatief om een speciale parkeerschijf te verspreiden voor huisartsen bij medische noodgevallen.

Ten tweede heb ik geen overleg gepleegd om studenten te stimuleren om in Brussel stage te lopen. Ik meen dat op dat vlak de inspanningen van Pro Medicis, die contacten heeft met alle Vlaamse universiteiten waar artsen worden opgeleid, ruimschoots volstaan. Binnenkort wordt voor afstuderende verplegers, waar ook een tekort bestaat, een happening georganiseerd om hen ertoe aan te zetten na hun studies in Brussel aan het werk te gaan. Op 6 december vindt de happening plaats voor de studenten van de Erasmushogeschool en het KTA Jette, op 8 december die voor de Ehsal en Sint-Guido.

Uw derde vraag was welke maatregelen ik heb genomen om problemen van infrastructuur, veiligheid en huisvesting het hoofd te bieden. Infrastructuur en huisvesting zijn echter gewestmateries, veiligheid is een federale materie. Het valt dus niet binnen mijn bevoegdheden om die typisch grootstedelijke fenomenen het hoofd te bieden. Ik kan enkel proberen het algemeen imago van Brussel bij de Vlaamse jongeren te verbeteren. Daartoe heb ik meerdere maatregelen getroffen.

Ik wil nog een aantal aanvullingen doen naar aanleiding van de gesprekken met de VUB en de problemen die zich in de toekomst kunnen voordoen inzake de bemanning van het AZ. Vanaf 2006 wil ik dan ook, naast Pro Medicis, een inspanning leveren opdat meerdere stageplaatsen rechtstreeks zouden worden ingenomen, bijvoorbeeld in het AZ in Jette. Ik heb die noodkreet al eerder geslaakt binnen de Vlaamse Regering. Dat zal nogmaals gebeuren tijdens de bespreking van de beleidsbrief. Het spreekt voor zich dat de Vlaamse Gemeenschap moet instaan voor het goed functioneren van het AZ te Jette.

Naar aanleiding van een aantal rellen in het buitenland ben ik van mening dat er nog meer inspanningen moeten worden geleverd om projecten op te zetten waardoor jongeren in Brussel een bepaalde zekerheid krijgen op werk. Dat kan via onderwijs als ze bijvoorbeeld een zorgopleiding volgen. Als ze de school al hebben verlaten, kunnen ze opleidin-

gen volgen, niet alleen inzake taal, maar ook inzake zorgprojecten. Ik wil ze een aantal instrumenten aanbieden waarmee ze zekerheid krijgen op werk. Jongeren moeten dat perspectief hebben. De Vlaamse Gemeenschap investeert tijdens deze legislatuur ongeveer 20 miljoen euro in zorg en zorginfrastructuur, en dan moeten we er ook voor zorgen dat die sector voldoende wordt bemand. Een verouderde gemeenschap zal op termijn ook in Brussel nood hebben aan jongeren die daartoe worden opgeleid. Bovendien zal het een aantal jongeren bevrijden van een wanhoops- of no-future-gevoel.

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Mijnheer de minister, uw antwoord kwam nogal traag op gang. Zorg.net en Pro Medicis zijn reeds bekend en voldoende besproken. Ik was dan ook blij toen u aankondigde dat u in uw beleidsbrief nog een aantal opties hebt opgenomen naast die van Pro Medicis. Pro Medicis is al jaren bezig, zonder veel resultaat. Ik wacht dan ook met ongeduld op de resultaten van de opties uit uw beleidsbrief.

Inzake de stageplaatsen in het AZ te Jette wil ik benadrukken dat er ook een beleid moet worden gevoerd tegen de taalonvriendelijkheid in de Iris-ziekenhuizen zodat Nederlandstalige stagiaires niet onmiddellijk worden afgeschrikt. Dat is niet uw bevoegdheid, maar u kunt eventueel een aantal impulsen geven. We wachten af.

Minister Bert Anciaux: Ook het Huis van het Nederlands levert samen met een aantal ziekenhuizen een inspanning om de zorgverstrekking tweetalig te maken, zeker in de Iris-ziekenhuizen waar die tweetaligheid een verplichting is.

Mevrouw Greet Van Linter: Het is niet omdat het personeel eventueel tweetalig zou worden dat dit een invloed heeft op de hele sfeer. Dat betekent dus niet automatisch dat ook de vergaderingen in het Nederlands zullen gebeuren of de rapporten in het Nederlands zullen worden opgesteld.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Greet Van Linter tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de activiteiten van het steunpunt Taalwetwijzer

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn vraag betreft de Nederlandstalige zorgverlening, en in het bijzonder de activiteiten van de Taalwetwijzer. De schrijnende situatie in de Brusselse bejaardentehuizen en ziekenhuizen is bekend. Aan de basis van deze problemen ligt de niet-toepassing van de taalwetgeving. De drempel om een klacht in te dienen ligt bij de patiënten om verschillende redenen zeer hoog.

In de regeringsverklaring van 18 mei 2005 staat dat een ombudsfunctie zal worden gecreëerd om de klachten van Nederlandstaligen te registreren en op te volgen. In antwoord op mijn vraag om uitleg in deze commissie heeft minister Vandenbroucke in uw naam geantwoord dat wordt onderzocht of het meldpunt bij het steunpunt Taalwetwijzer kan worden opgericht. Dit steunpunt behandelt vragen en klachten over de toepassing van de taalwetgeving in Brussel en Vlaanderen.

U zegt dat deze getuigenisregistratie een eerste concrete stap kan zijn in de richting van een permanent meldpunt voor taalklachten. U zou dat meldpunt een plaats geven in de schoot van de Taalwetwijzer. De Taalwetwijzer heeft lang op non-actief gestaan. Begin juni verklaarde minister Vandenbroucke dat dit probleem zou worden opgelost: 'De vacature is een tijdje geleden verschenen en de sollicitatieprocedure is in volle gang. Binnen enkele weken zal het steunpunt tot aanwerving overgaan.'

Mijnheer de minister, is het steunpunt vandaag opnieuw actief? Hoeveel voltijdse equivalenten zijn daar tewerkgesteld? Welke activiteiten ontplooiden deze dienst tot op heden? Heeft het meldpunt voor klachten effectief een plaats gekregen in de schoot van de Taalwetwijzer?

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, eind september heb ik hierover een schriftelijke vraag gesteld, want we hechten veel belang aan dit instrument. Mijnheer

de minister, uit uw antwoord heb ik begrepen dat de Taalwetwijzer sinds half oktober opnieuw opgestart is. U wilt het meldpunt voor taalklachten van Nederlandstalige patiënten integreren in de structuur van het Steunpunt Taalwetwijzer.

Er is wel een probleem met de bekendheid van het instrument. De drempel blijkt bijzonder hoog te zijn. Ik twijfel niet aan de reële behoefte aan een aanspreekpunt, maar ik stel vast dat de activiteit op een laag pitje staat. Van september 2004 tot september 2005 werden 42 vragen gesteld via de webstek en 15 via de infolijn. Er werden 4 schriftelijke vragen gesteld en via de webstek werden 342 brochures aangevraagd. Ik denk dat er een promotiecampagne moet worden gevoerd om de burger te wijzen op de mogelijkheden van het instrument en om de drempel te verlagen.

Mijnheer de minister, ik ben ervan overtuigd dat het een nuttig instrument kan zijn. Ik vraag ook om de werking permanent en goed te evalueren, en desnoods de dienst te versterken.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mijnheer de minister, de heer Demesmaeker zegt dat slechts in bescheiden mate een beroep werd gedaan op de Taalwetwijzer, maar aangezien die niet bemand was, wil ik vragen hoe de klachten en vragen behandeld werden.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, collega's, dit dossier was tot op heden niet het meest enthousiasmerende. Het verloopt veel trager dan ik zelf wil.

Oorspronkelijk had ik echt de bedoeling er een taalklachtendienst van te maken, waar mensen op het terrein optreden en naar gemeenten en openbare ziekenhuizen stappen om vaststellingen te doen. Dat is juridisch niet mogelijk. De Vlaamse Gemeenschap kan niet zomaar opdracht geven om vaststellingen te doen.

Ik wil een zo goed mogelijk functionerend instrument, maar dat wordt niet gemakkelijk tot stand gebracht. In 2003 verhuisde de man van de Taalwetwijzer naar een kabinet, als expert inzake taalwetgeving. Het reactiveren van het Steunpunt Taalwetwijzer liep nogal wat vertraging op als gevolg van het verstrengde aanwervingsbeleid van de

Vlaamse overheid, en omdat de eerste geselecteerde kandidaat uiteindelijk niet is ingegaan op de werkaanbieding.

Op 17 oktober 2005 trad, na een tweede selectieprocedure, een nieuwe contractuele adjunct van de directeur – een jurist – in dienst. Het steunpunt is dus opnieuw in staat om juridisch onderbouwde antwoorden te geven op vragen die betrekking hebben op de taalwetgeving.

In 2006 zal ik een bedrag van 100.000 euro inschrijven om een nieuwe bekendmakings- en onderhoudscampagne te voeren. Deze middelen zullen worden aangewend om de dienstverlening van het Steunpunt Taalwetwijzer kenbaar te maken, om de infobrochure conceptueel en inhoudelijk te herwerken en te verspreiden en om de website verder te optimaliseren.

Het Steunpunt Taalwetwijzer blijft haar drieledig takenpakket vervullen. Vooreerst gaat het om het ontsluiten en verspreiden van informatie. Iedereen kan bij de Taalwetwijzer terecht met allerlei vragen over de taalwetgeving. Via een folder, een infobrochure en de webstek www.taalwetwijzer.be tracht men aan de behoefte aan informatie te voldoen.

De Taalwetwijzer heeft ook een doorverwijsfunctie. Die functie is dossiergebonden en sluit uiteraard nauw aan bij de informatietaken. Hier wordt ook een beperkte begeleidingsfunctie aan gekoppeld. Dat houdt in dat de Taalwetwijzer elementaire standaardhulp kan bieden als de burger een klacht wenst in te dienen. Het is duidelijk dat de Taalwetwijzer geen wettelijk omschreven onderzoeks- of bemiddelingsbevoegdheden heeft en bovendien geen afdwingbare beslissingen kan nemen.

Daarnaast is binnen de Taalwetwijzer ook een meldpunt voor taalklachten van Nederlandstalige patiënten in de Brusselse ziekenhuizen opgericht. Gezien de inhoud van het takenpakket van het Steunpunt Taalwetwijzer, en vanuit een streven naar een efficiënte inzet van middelen, vond ik het het meest opportuun om een meldpunt voor taalklachten van Nederlandstalige patiënten in Brussel een plaats te geven binnen de structuur van het Steunpunt Taalwetwijzer.

In navolging van de actie van de taalklachtenregistratie, die ik ondernam naar aanleiding van het bezoek van mevrouw Cliveti, kan er bovendien via de website van de cel Administratieve Coördinatie Brussel – brussel.vlaanderen.be – gebruik worden gemaakt

van een specifiek hiervoor ontworpen klachtenformulier. Ook deze bron van informatie is werkmateriaal voor het steunpunt.

Het heropstarten en optimaliseren van het Steunpunt Taalwetwijzer, inclusief het meldpunt voor taalklachten van Nederlandstalige patiënten in de Brusselse openbare ziekenhuizen, biedt mijns inziens een afdoend antwoord op de aanvullende beleidsverklaring van de Vlaamse Regering van 18 mei 2005. Het is alleszins een correcte en in de praktijk realiseerbare vertaling van de ombudsfunctie die toen in het vooruitzicht werd gesteld.

Ik verwijs ook naar de oprichting van een zogenaamd federaal meldpunt. De Vlaamse minister van Volksgezondheid voert hierover onderhandelingen in de interministeriële conferentie.

In tegenstelling tot het initiële voorstel om een federaal meldpunt voor de taalproblematiek in de Brusselse ziekenhuizen op te richten, wordt nu echter een federaal meldpunt opgericht dat zich zal bezighouden met de kwaliteit van de gehele gezondheidszorg. Aangezien de taalproblematiek hierbij geen monopoliepositie meer inneemt, zal de Vlaamse Regering een verscherpte aandacht voor de correcte toepassing van de taalwetgeving in de Brusselse ziekenhuizen moeten behouden.

Ten slotte verwijs ik ook nog naar de activiteiten van het Huis van het Nederlands. Het Huis organiseert taallessen Nederlands voor het personeel van de Brusselse spoeddiensten, Iris-ziekenhuizen en brandweerkorpsen. De Taalwetwijzer – inclusief het meldpunt – zal dit project van nabij mee opvolgen, niet alleen om mee impulsen te geven en te sturen, maar ook om een inzicht te krijgen in het concreet gevoerde taalbeleid van de ziekenhuizen en de bereikte resultaten.

Mijnheer Van Nieuwenhuysen, tijdens de afwezigheid van de jurist werden de vragen opgevolgd door de juridische dienst van de Vlaamse Gemeenschap. De vragen werden beantwoord, maar de actieve opdrachten van de Taalwetwijzer werden nooit uitgevoerd.

Het dossier sleept al een hele tijd aan. Ik hoop een goed instrument te kunnen uitwerken, maar ik ben nog niet helemaal tevreden en blijf zoeken naar een instrument dat actiever kan optreden.

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Mijnheer de minister, de Taalwetwijzer is weer actief. Dat is verheugend, maar ik blijf me afvragen of die dienstverlening niet een te zware taak is voor één persoon. In een brochure over de Taalwetwijzer staat een opsomming van de vragen die worden gesteld. Dat is niet niks. De dienst mag ook niet afhankelijk zijn van de aanwezigheid van één persoon. De behandelde vragen gaan niet uitsluitend over gezondheidszorg, er worden ook vragen gesteld over bijvoorbeeld de kieswetgeving.

Mijnheer de minister, u zegt dat klachten ingediend kunnen worden via brussel.vlaanderen.be. Een groot aantal mensen heeft echter geen toegang tot internet of kan de weg naar de Taalwetwijzer niet vinden. Er wordt dus nog onvoldoende informatie verspreid.

Kan de Taalwetwijzer niet zelf een aantal stappen zetten? Als patiënten van een ziekenhuis niet in het Nederlands worden behandeld, is dat een ernstig probleem, maar als ze terug thuis zijn, zijn ze vooral blij dat ze genezen zijn en is de rest niet meer zo belangrijk. Als ze zelf naar de Taalwetwijzer moeten stappen, waar ze enkel worden doorverwezen zonder dat iets voor hen wordt gedaan, is dat een te grote stap.

De Taalwetwijzer moet initiatieven nemen om de klachten op te sporen, bijvoorbeeld via een bevraging van de patiënten op het einde van hun ziekenhuisopname. Wie op vakantie gaat, krijgt tijdens de terugvlucht ook een vragenlijst. We zouden de klachten moeten opsporen op het moment dat de mensen nog last hebben van de slechte behandeling.

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mevrouw de voorzitter, van mensen die werken in het UVC Brugmann heb ik vernomen dat er nogal wat verwarring bestaat bij de patiënten die het ziekenhuis verlaten. Ook van het ziekenhuis zelf krijgen die regelmatig formulieren om hun mening over de behandeling te kennen te geven. Daarin worden soms ook taakklachten verwerkt. De patiënten denken dan dat ze hun klacht hebben geformuleerd, maar die blijft natuurlijk binnen het ziekenhuis. Aan de buitenwereld moet duidelijk worden gemaakt dat het niet volstaat een interne klacht bij het ziekenhuis in te dienen, maar dat ook

gebruik moet worden gemaakt van de Taalwetwijzer.

Mijnheer de minister, ik onderschrijf uw ambitie om van de Taalwetwijzer meer te maken dan een instelling voor de registratie van klachten en de ondersteuning en doorverwijzing van mensen bij het formuleren van klachten. Er moet actiever worden ingegrepen.

U zegt dat er juridische beperkingen zijn. Ik denk dat het mogelijk moet zijn om van de Taalwetwijzer een instelling te maken die kan ageren. Ik zou het een kruising willen noemen tussen een ombudsdienst en een organisatie als Test-Aankoop, die actief het terrein onderzoekt, bemiddelt en vaststellingen doet.

Minister Bert Anciaux: We worden met een aantal problemen geconfronteerd. Ik ben van plan om met de dienst meer op het terrein aanwezig te zijn. Op termijn moet de dienst in het Vlaams communicatiehuis in het centrum van de stad aanwezig zijn.

Het is niet vanzelfsprekend de patiënten na een opname in een ziekenhuis te bezoeken. Die bevraging kunnen we zeker niet door personeel van het ziekenhuis laten doen. In onze eigen instellingen kan dat, maar daar is het niet nodig.

We kunnen een privaatrechtelijke vzw oprichten, die een subsidie krijgt voor promotie, maar daarvoor hebben we het Huis van het Nederlands. Het Huis zal een extra rol krijgen voor het promoten van het Nederlands.

Het besluit om een subsidie te geven aan een vzw die de naleving van de taalwetgeving als taak heeft, kan – aldus de juristen – vernietigd worden. Ik heb geen zin om een vernietiging door het Arbitragehof aan mijn been te hebben, want de naleving van de taalwetgeving is een federale bevoegdheid.

Er werd me ook gevraagd een aantal juridische voorstellen te formuleren om de taalwetgeving aan te passen. Ik sta zeer huiverachtig tegen het morrelen aan de taalwetgeving, ook al weet ik dat een aantal zaken verbeterd kunnen worden. Tot op heden is het standpunt van de Vlaamse Gemeenschap dat we niet raken aan de taalwetgeving.

Ik heb nagedacht over het toekennen van een subsidie om die taak uit te voeren, maar omwille van de

bevoegdheidsoverschrijding lopen we dan het risico dat het besluit wordt vernietigd. Ik zoek hoe ik op de meest performante wijze de meest actieve politiek kan voeren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
